

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 1. listopada 2014.

Video

Bogatstvo karizmi u Crkvi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Od samih početaka Gospodin je ispunjao Crkvu darovima svoga Duha, čineći je tako uvijek živom i plodnom darovima Duha Svetoga. Među tim se darovima ističu neki koji su posebno dragocjeni za izgrađivanje i hod kršćanske zajednice: riječ je o karizmama. U ovoj katehezi se želimo pitati: što je to točno karizma? Kako je možemo prepoznati i prihvatiti? I prije svega: treba li činjenicu da u Crkvi postoji različitost i mnogostrukost karizmi promatrati u pozitivnom smislu, kao nešto lijepo, ili pak kao neki problem?

U običnom govoru, kada se govori o "karizmi", pod time se podrazumijeva neki talent, neka prirodna sposobnost. Kaže se: "Ova osoba ima posebnu karizmu za poučavanje. Ima talenta za to". Isto se tako za neku posebno sjajnu i zanimljivu osobu običava reći: "To je karizmatična osoba". "Što to znači?". "Ne znam, ali je karizmatična". Tako kažemo. Ne znamo što govorimo, ali kažemo:

"Karizmatična je". U kršćanskoj perspektivi, međutim, karizma je mnogo više od osobine pojedinca, neke prirodne sklonosti koju netko može imati: karizma je naime jedna milost, dar kojeg obilno razdjeljuje Bog Otac, po djelovanju Duha Svetoga. I to je dar koji se daje nekome ne zato što je bolji od drugih ili zato što je to zaslužio: to je dar kojeg mu je Bog dao, da ga s istom besplatnošću i istom ljubavlju može staviti u službu čitave zajednice, za dobro svih. Govoreći na

čovjeku blizak način može se reći: "Bog daje ovu osobinu, tu karizmu toj osobi, ali ne zbog nje same, već zato da bude u službi čitave zajednice". Danas prije nego sam došao na trg primio sam u dvorani Pavla VI. brojnu djecu s teškoćama u razvoju. Bilo ih je jako puno s jednom Udrugom koja se posvećuje brizi za tu djecu. Što je to? Ta Udruga, te osobe, ti muškarci i te žene imaju karizmu skrbi za djecu s teškoćama u razvoju. To je jedna karizma!

Nešto važno što treba odmah istaknuti jest činjenica da pojedinac ne može sam od sebe shvatiti ima li karizmu i koju karizmu ima. Toliko smo put čuli ljude da kažu: "Imam tu osobinu, znam jako lijepo pjevati". I nitko nema hrabrosti reći: "Daj bolje šuti, jer svima nam je muka kad počneš pjevati!". Nitko ne može reći: "Ja imam tu karizmu". Darovi kojima nas ispunja Otac javljaju se i cvatu unutar zajednice; u krilu se zajednice uči prepoznavati ih kao znak njegove ljubavi prema svoj njegovoj djeci. Dobro je, dakle, da se svaki od nas preispita: "Ima li neka karizma koju je Gospodin usadio u mene, u milosti svoga Duha, i koju su moja braća, u kršćanskoj zajednici, prepoznala i potaknula? I kako se ja odnosim prema tome daru: živim li ga velikodušno, stavljajući ga u službu svih, ili ga zanemarujem i na kraju zaboravljam na nj? Ili je pak to nešto zbog čega postajem umišljen, pa se uvijek žalim na druge i tražim da se u zajednici radi onako kako ja hoću?". To su pitanja koja si moramo postaviti: postoji li neka karizma u meni, je li ta karizma priznata od Crkve, jesam li zadovoljan tom karizmom ili sam ljubomoran na karizme drugih, pa hoću imati tu karizmu. Karizma je dar: samo je Bog daje!

Najljepše je iskustvo, ipak, otkriti s koliko različitih karizmi i s koliko darova svoga Duha Otac ispunja svoju Crkvu! To se ne smije promatrati kao uzrok konfuzije, nesnalaženja: to su sve darovi koje Bog daje kršćanskoj zajednici, da može rasti skladna, u vjeri i u njegovoj ljubavi, kao jedno tijelo, tijelo Kristovo. Isti Duh koji daje tu različitost karizme, tvorac je jedinstva Crkve. To je uvijek isti Duh. Promatrajući to mnoštvo karizmi, dakle, naše se srce mora otvoriti radosti i moramo misliti: "Kako je to lijepo! Toliko različitih darova, jer smo svi djeca Božja, i sve nas ljubi na jedinstven način". Nevolja je kada ti darovi postaju razlogom zavisti, podjele, ljubomore! Kao što podsjeća apostol Pavao u svojoj Prvoj poslanici Korinćanima, u 12. poglavlju, sve su karizme važne u Božjim očima i istodobno nijedna nije nezamjenjiva. To znači da u kršćanskoj zajednici trebamo jedan drugoga, i svaki se primljeni dar ostvaruje u punini kada se dijeli s braćom, za dobro svih. To je Crkva! A kada se Crkva, u različitosti svojih karizmi, izražava u zajedništvu, ne može pogriješiti: to je ljepota i snaga onog sensus fidei, onog vrhunaravnog osjećaja vjere, kojeg Duh Sveti daruje da svi mi zajedno možemo ući u srž evanđelja i učiti slijediti Isusa u našem životu.

Danas Crkva slavi blagdan svete Terezije od Djeteta Isusa. Ta svetica, koja je umrla u 24.-oj godini života i koja je silno ljubila Crkvu, htjela je biti misionarka, ali je htjela imati sve karizme, te je govorila: "Htjela sam činiti ovo, ovo, ovo", htjela je imati sve karizme. I otišla se pomoliti. U molitvi je osjetila da je njezina karizma bila ljubav. I tada je izrekla lijepu rečenicu: "U srcu Crkve ja ću biti ljubav". I tu karizmu imamo svi: sposobnost da ljubimo. Molimo se svi svetoj Tereziji od Djeteta Isusa za tu sposobnost da ljubimo Crkvu, da je ljubimo mnogo, i prihvaćamo sve one

darove s tom ljubavlju sinova Crkve, naše svete hijerarhijske majke Crkve.

Ód srca pózdravljam i blagóslivljám sve hrvatske hodočasnike, a ósobito vjérnike žūpe svétoga Márka iz Máarske u Hrvatskoj te članove Hrvatske kátoličke zajednice Main-Taunus/Hochtaunus iz Kelkheima. Drági prijatelji, čúvajte živim plámen vjére, úpaljen na dánú vašega krštenja i podržavan prímjerima svétih múčenika, káko bi i drúgi vídjeli rádost vašega živóta u Krístu. Hváljen Ísus i Márija!
